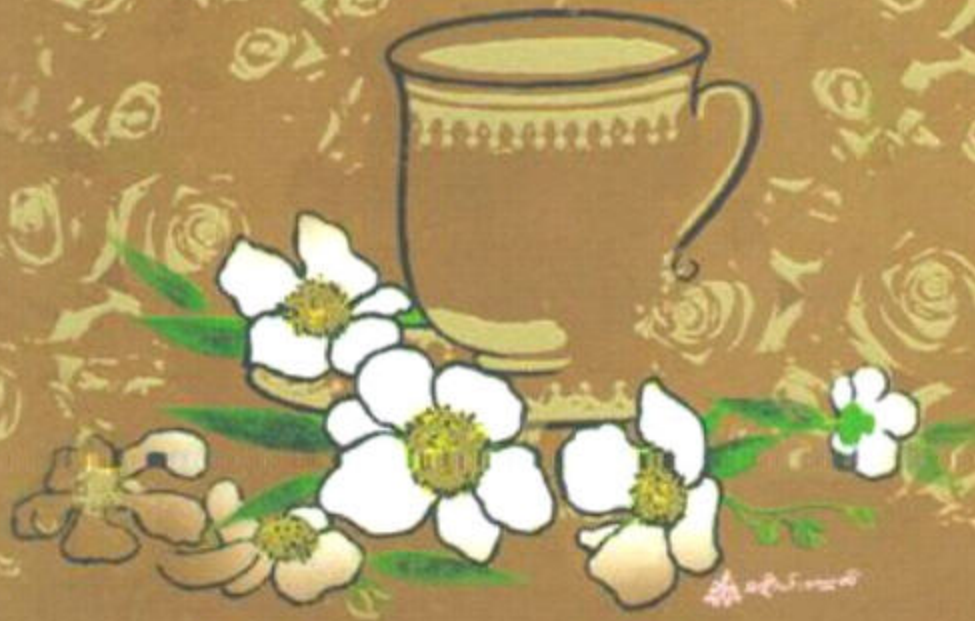

ရဝေန္တယ်
(အင်းမ)
အတွေးများနှင့်
မိတ်ဖွဲ့ခြင်း

နဂါးစင်္ကြံ

အရှင်ဘဒ္ဒဝိမာ (ရွှေပါရမီတော်)က ရတနွယ်(အင်းပ)သို့ စာအုပ်ပစ္စည်းနှင့် နတ်ပစ္စုပ္ပန်တွေ လှူဒါန်းပွဲ၌ ရေစက်သွင်းသူ အမျှပေးဝေပွဲ

ကိုယ်တိုင်ရေးရာလင်

မိခင်တိုင်း သံကုန်ဇိဗ္ဗိယမ်း အင်းပမြို့ အဝဇ္ဇီသိန်၊ နိဗ္ဗိန်၊ အမိခေါ်ကျွန်းနတ်က
 ၁၉၆၉ ခုနှစ် ဇွန်လ (၁၈)ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။
 ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ်ရင်သားပင်စောပြန်သည်။ ၁၉၈၈ခုနှစ်တွင်
 နတ်ယအကြိမ် ရင်သားပင်စောပြန်သည်ကိုအမည်မှာအရှင်ရတနွယ် ဖြစ်သည်။
 ၁၉၈၉ခုနှစ်တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်သည်။
 ရန်ကုန်မြို့ မဟာသီသုဒ္ဓိရုံ မိဗ္ဗိတက္ကသိုလ်၊ ရွှေကျင်ကျောင်းတိုက်တွင်
 ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၉၀ခုနှစ်တွင် ပထမဦးတန်း၊
 ၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင် သာသနာရေးဓမ္မာရေးယက္ခကို ရရှိခဲ့သည်။
 (ဓမ္မာရေးယတန်း၌ ၁၀နှစ်တိတိ ကြိုကြားခဲ့သည်။)
 ၁၉၈၅ခုနှစ်တွင် ယုံမဂ္ဂလင်းသို့ တက္ကသိုလ် စတင်ပြန်သည်။ ၁၉၈၅ ၁၉၈၆
 ၁၉၈၈ ၁၉၈၉ခုနှစ်အတွင်း ပေးပို့ခဲ့သောစာပေအားလုံး အပယ်ခံရသည်။
 ၁၉၉၀ခုနှစ် ဧပြီလထုတ် မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်တွင် ဓမ္မဆောင်းပါး
 ပထမဆုံးစောင်ဖော်ပြခဲ့ရသည်။ မြတ်မင်္ဂလာ သီလဝေ သစ္စာ၊ အပ္ပမာဒ၊ ဓမ္မဇ္ဈာ
 မြတ်သတိမိမိ၊ သုရတ ရုပ်ရှင်ထောက်ရား၊ FASHION IMAGE (FACES) (၄၁)
 FUTURE LIGHT ဖော်ပြလာ၊ အလင်းတန်း၊ အင်တာဇူး၊ ရွှေပြည်တန်း စသည့်တို့၌
 ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများရေးသားခဲ့သည်။
 ၂၀၀၁ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ပညာတရားတောင်စာအုပ်တိုက်မှ
 "အဝတိုင်း ဆုံးတွေ့နိုင်ပုံသလား၊ ဘာသာရေးစာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
 ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် "ရွှေစကားတိုက်၊ မြစ်ဖျား"
 ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် "သံသရာခရီးဖော်"
 ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် "ကသိုလ်ခြင်အောင်တွေ့မယ်"
 ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် "မေတ္တာအတွေ့များ"
 ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် "အမြစ်ဆင်းနေသော မြစ်တစ်စင်းအကြောင်း"
 ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် "အတွေ့များနှင့် မိတ်ပွဲခြင်း" စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
 ၂၀၀၉ခုနှစ်အတွက် "မင်္ဂလာစာတွေများ" စာအုပ်ခြင်ဖွဲ့စဉ်မာန်စာပေ ပထမဆုနှင့်
 ဆန်းထွင်စာပေ ပထမဆုကို ရရှိခဲ့သည်။
 ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့ ရန်ကင်းဇိဗ္ဗိယမ်း ကျောက်ကုန်း၊ သုဝေဒိပမာ
 သစ္စပ္ပရံသီရိသောကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။

အတွေးများနှင့် မိတ်ဖွဲ့ခြင်း
ရဝေမွယ်(အင်းမ)

access at
[www . foreverspace . com . mm](http://www.foreverspace.com.mm)

ပြန်ဆိုရေး

နေလစာပေ

အမှတ်(၂၁၆)၃၁-လမ်း(ထက်)၊ ယန်းပဲတန်း၊ ပြည်၊ ရန်ကင်းမြို့၊

ဖုန်း - ၇၀၃၇၂၃

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်

၃၂၀၁၉၉၀၆၀၃

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

၃၂၀၁၉၇၀၆၀၄

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ မေလ

အုပ်ရေး

၆၀၀၀

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပန်းချီ

ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ

ကွန်ပျူတာစာစီ

စန်းစန်းယု

(တောင်လုံးပြန်စာပေ)

မိုးဆေးခန်းအပေါ်ထပ်

မဟာဗန္ဓုလလမ်း

အေဇက် (ကိုသစ်)

အတွင်းဖလင်

New Day

ကာလာခွဲ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်(၀၃၈၀၁)

ထုတ်ဝေသူ

ရာပြည့်စာပေ

အမှတ်(၃၈)၊ ၁၀၉- လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်

ရာပြည့်အေ့ဖ်ဆက်

အမှတ်(၁၉၉)၊ လမ်း ၅၀၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး

နေလစာပေ

အမှတ်(၂၁၆)၊ ၃၁-လမ်း၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။ဖုန်း - ၇၀၃၈၂၃

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

<u>စဉ်</u>	<u>အကြောင်းအရာ</u>	<u>စာမျက်နှာ</u>
က။	စာရေးသူရဲ့အမှာ	၅
ခ။	ပြည့်တန်ဆာမနှင့်ဝိပဿနာ	၉
၂။	ဗင်ဂိုးရဲ့နားရွက်နှင့်သုဘာထေရီရဲ့မျက်လုံး	၁၇
၃။	သူတောင်းစားနှင့်ဘုန်းကြီး	၂၃
၄။	လူတော်နှင့်လူကောင်း	၂၉
၅။	ရိက္ခာနှင့်သိက္ခာ	၃၇
၆။	ဝန်ထမ်းနှင့်နတ်ပြည်	၄၅
၇။	ယောက္ခမနှင့်ချွေးမ	၅၅
၈။	လူငယ်နှင့်ဝိပဿနာ	၆၃
၉။	ရေဝတီ	၇၃
၁၀။	ကံကိုပြင်လိုက်ပါ	၈၁

၁၁။	အကုသိုလ်ပယ်နည်း(၁)	၈၉
၁၂။	အကုသိုလ်ပယ်နည်း(၂)	၉၉
၁၃။	ခံတွင်းနဲ့ကောင်းချင်ရင်	၁၀၇
၁၄။	မနေရလို့ သေကြတဲ့အခါ	၁၁၅
၁၅။	ပြိတ္တာဖြစ် ဈေးရောင်းနည်း	၁၂၃
၁၆။	ကမ္မသတ္တိလေးတွေ	၁၂၉
၁၇။	တို့တစ်တွေပြန်ဆုံကြတဲ့အခါ	၁၃၇
၁၈။	တစ်ယောက်တည်း တည့်အောင်နေ	၁၄၉
ခ။	စာအုပ်ဓမ္မဒါနအလှူရှင်စာရင်း	၁၆၀

စာရေးသူရဲ့ အမှာ

ဖတ်ဖြစ်တိုင်း ကြည်နူးမှုတစ်ခုခုရလို့ မကြာခဏ ပြန်ပြန်ဖတ်ဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာကြီးနှစ်ဦး ရှိပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ဦးကတော့ ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်နဲ့ ဆရာနန္ဒာသိန်းခံပါ။

ပြန်ပြန်ဖတ်ဖြစ်တိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုရလိုက်သလို ကျေနပ်လိုက်သလိုကို ခံစားရပါတယ်။ စာရေးဆရာရဲ့ စေတနာသတ္တိက စာဖတ်သူရဲ့ နှလုံးသားကို လာလာ “ထိ” တယ်လို့လည်း ခံစားရပါတယ်။

ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်က ဓမ္မဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ထုတ်ပြပြီး တခြားတခြား ပါဠိအဋ္ဌကထာဋီကာတွေထဲက ပိဋကဗဟုသုတတွေ ညှပ်ညှပ် ထည့်ရေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ် သုံးသပ်ချက်တွေနဲ့ တွေးခေါ်သုံးသပ်ပြပါတယ်။

ဆရာနန္ဒာသိန်းခံကလည်း ပုံဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ထုတ်ပြပြီး ကမ္ဘာ့ဒဿန ဗဟုသုတတွေ ညှပ်ထည့်ပြီး ရေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာက အတွေးအေးအေးလေးတွေနဲ့ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်ပြပါတယ်။

ချုပ်ပြောရရင်တော့ ပုံဝတ္ထုရယ်၊ ဗဟုသုတရယ်၊ အတွေးအခေါ်ရယ်၊

သုံးသပ်ချက်ရယ် ရောမွေ့ပြီး ရေးပြထားတာပါ။ စာရေးသူက အဲဒီရေးပုံ ရေးနည်းကို သိပ်သဘောကျတာပါ။

ဒီတော့ စာရေးသူက “ငါလည်း ဓမ္မပုံဝတ္ထုလေးတွေ ထုတ်ပြမယ်၊ ဗဟုသုတနေရာမှာတော့ ဝိပဿနာ ဗဟုသုတလေးတွေကို အဓိကထား ထည့်သွားမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်နားလည်ထားသလို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြမယ်။ အဲဒီလိုရေးမယ်”လို့ တွေးဖြစ်လိုက်ပါတယ်။

ဝိပဿနာ ဗဟုသုတလေးတွေ ထည့်ရေးတဲ့ နေရာမှာတော့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင် သဒ္ဓမ္မရံသီဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ရဲ့ တရားတိပိဓွေနဲ့ စာအုပ်တွေကို နေ့စဉ်ထိတွေ့နေတာဆိုတော့ ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါးရဲ့တရားစာတွေကိုပဲ အားယူပြီး ရေးပါတယ်။

ဝိပဿနာဗဟုသုတလေးတွေကို ထည့်ရေးတဲ့ နေရာမှာလည်း အင်တိုက်အားတိုက် အပြည့်ရေးလို့ မရပြန်ပါဘူး။ တအားအပြည့်ရေးပြ လိုက်ရင် စာဖတ်ပရိသတ်က ဂျာနယ်ပရိသတ် မဂ္ဂဇင်းပရိသတ်ဆိုတော့ ပျင်းသွားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာဗဟုသုတလေးတွေကိုတော့ ခပ်ပါးပါးပဲ ရေးပြထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆောင်းပါးတိုင်းကိုလည်း ဝိပဿနာဗဟုသုတတွေ ထည့်မရေးပါဘူး။ နှစ်ပုဒ်ကျော် သုံးပုဒ်ကျော်နဲ့ ကျော်ကျော်ရေးထားပါတယ်။

ဓမ္မပုံဝတ္ထုလေးတွေကို ပထမတော့ ထေရီအဋ္ဌကထာကို ကိုင်ထားပြီး ထေရီအမျိုးသမီးတွေကိုပဲ အဓိကထား ရေးမလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် စာဖတ်သူတွေ ကျမ်းအစုံစုံက ဓမ္မပုံဝတ္ထုလေးတွေကို ဗဟုသုတ ရစေချင်တာနဲ့ ထေရီ၊ ထေရာ၊ ဝိမာန၊ ပေတ၊ ဇာတ် စသည်ဖြင့် စုံအောင်ရှာပြီး ရေးပြပေးထားပါတယ်။

ကိုယ့်နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေ ပညာရေး၊ ကျန်းမာ ရေး၊ စီးပွားရေး၊ အတွေးအခေါ်၊ စာရိတ္တ စသည်ဖြင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေစေချင်ပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာမှု ကိုယ်ချမ်းသာမှုတွေ အစဉ်သဖြင့် ရှိနေစေချင်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေများ အာရပ်နိုင်ငံက ရေနံကြောတွေ မြန်မာနိုင်ငံ ရွှေ့လာရင် ကောင်းမှာပဲလို့တောင် တွေးမိပါတယ်။

ဓမ္မကို ဟောပြောတာ၊ ဓမ္မစာပေတွေ ရေးသားတာ၊ ဖြန့်ဝေတာ

တွေဟာ နိဗ္ဗာန်ကို ပေးလှူတာပါတဲ့။ ဒီတော့ ကိုယ်က စိတ်ထားတတ်ရင် ထားတတ်သလောက်လည်း ကုသိုလ်ရတာပါ။ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုး အစစ အရာရာ တိုးတက်စေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ရေးတဲ့အတွက် စာရေးရတာလည်း သိပ်ပြီး လိပ်ပြာသန့်ပါတယ်။

ကိုယ့်နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေကို ပြောပြချင်တဲ့ စကားတချို့ ရင်ထဲမှာ မကြာခဏ ရှိနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပြောပြနိုင်ဖို့အတွက် စာရေးခြင်း ကတော့ အကောင်းဆုံး ဆက်သွယ်မှုတစ်ခုပါပဲ။ အခု ပြောပြစရာလေးတွေ ရှိလို့ ဒီစာတွေ ရေးဖြစ်လိုက်တာပါ။

ဒီဆောင်းပါး ဓမ္မစာစုလေးတွေဟာ စာဖတ်သူရဲ့ နှလုံးသားကို “ထိ” “မထိ” သိရအောင် ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး။

ရဝေနွယ်(အင်းမ)

ပြန်တန်ဆာဖြင့်
ပိပယက

အောင်မြင်စွာ
၀၆

ပြည့်တန်ဆာမနှင့် ဝိပဿနာ

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်လောက်က တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လေးတစ်ပုဒ်ကို အရင်ပြောပြရအောင်ပါ။

ကာလအနေနဲ့ပြောရင် မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူနေတဲ့ ကာလပါ။ ပြည်က ဝေသာလီပြည်မှာပါ။

အဲဒီကာလ အဲဒီဝေသာလီပြည်မှာပဲ မဝိမလာလို့ အမည်ရတဲ့ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဝိမလာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အညစ်အကြေးကင်းစင်သူ၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သူပါ။ ဒါက တင်စားထားတဲ့ ရုဇိနာမည်ပါ။ တကယ့်အရှိ အန္တတ္တအမည် မဟုတ်ပါဘူး။

ဝိမလာဟာ ဝေသာလီပြည်မှာ အလှဆုံးစာရင်းဝင် တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့ထူးခြားချက်ကတော့ အမေဖြစ်သူက ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အတွက် သူလည်း အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ မိခင်ရဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရပါတယ်။

ဝေသာလီပြည်သားတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာလည်း “ဝိမလာ ဝိမလာ” ဆိုပြီး ရေပန်းစားနေပါတယ်။ ဝိမလာရဲ့ဆီကို သူဌေးသူကြွယ်တွေလောက်ပဲ သွားနိုင်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ သာမန်လူတွေတော့ မသွားနိုင်ပါဘူး။ ဝိမလာကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ရဲ့အလှ သူ့ရဲ့အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုအပေါ် သိပ်ပြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ဟာ ဝေသာလီပြည်ထဲကို ဆွမ်းခံကြွလာပါတယ်။ ကြွလာရင်း ဝိမလာရဲ့အိမ်ရှေ့ရောက်လာတော့

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝိမလာက အိမ်ထဲကနေ အပြင်ကို ထွက်အကြည့်နဲ့ ဆုံသွားပါတယ်။ ဝိမလာက အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရင်ခုန်သွားပါသတဲ့။ ပြီးတော့ ချစ်တဲ့စိတ်လည်း ဖြစ်သွားပါ သတဲ့။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုချစ်မိရင် အဲဒီသူဆီက အချစ်ကိုလည်း ပြန်လိုချင်တာဟာ ဓမ္မတာပါ။ ဝိမလာဟာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ဆီက အချစ်ကိုရဖို့အတွက် အပြင်းအထန် စဉ်းစားပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့အလှကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်မှာရှိတဲ့ အဝတ်တွေထဲက ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ အဝတ်တစ်စုံကို ထုတ်ဝတ်လိုက်ပါတယ်။ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး လက်ကောက်တို့၊ ဆွဲကြိုးတို့ ကိုလည်း ဝတ်ဆင်လိုက်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံး နံ့သာဆီတွေကိုလည်း လိမ်းလိုက်ပါတယ်။ အရင် ပြင်နေကျနေ့တွေထက် ပိုပြင်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့ကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။ မှန်ထဲကြည့်ပြီး သူ့ရဲ့ အလှနဲ့ သူ့ရဲ့ပြင်ဆင်ခြယ်သထားမှုအပေါ်လည်း စိတ်ချသွားပါတယ်။

စိတ်တိုင်းကျပြင်ပြီးပြီဆိုမှ အဖော်သီးခြားမခေါ်တော့ဘဲ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်ရှိရာကျောင်းကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ဆီရောက်တော့ ရှိခိုးဦးချလိုက်ပါတယ်။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်က ပိုပြီးခုန်သွား ပြန်ပါတယ်။

ပြီးတော့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို သံယောဇဉ်ရှိတဲ့အကြောင်း နှုတ်ကဖွင့်ပြောလို့မရတဲ့အတွက် အမူအရာလေးတွေနဲ့ ပြပါတယ်။ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်ကတော့ ဝိမလာရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။

ဒီတော့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က အလှကိုအမှီပြုပြီး အလှနဲ့ဆွယ် နေတဲ့ ဝိမလာကို အလှရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ အသူဘာတရားကို ဟောပါ တယ်။

“နမ ဝိမလာ ... သင့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ အပုပ်နဲ့တွေ့နဲ့လည်း နံ့စော်နေတယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့

ခန္ဓာကိုယ်ဟာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ သင့်နှမဟာ စက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချင်းချင်း တပ်မက်နေတယ်”

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ဝိမလာရဲ့ နှလုံးသားထဲ အထိ ရောက်သွား အောင် ဝိမလာ သဘောပေါက်သွားအောင် အသုဘတရားကို အကျယ်ဟောပြု ပါတယ်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ဂါထာတွေအများကြီးနဲ့ ဟောပြုတာပါ။ ဒီမှာတော့ တစ်ပုဒ်ပဲ ရေးပြလိုက်ပါတယ်။

အတိတ်အတိတ်ဘဝတွေက ပါရမီပါလာခဲ့သူလည်းဖြစ်၊ ဟောနေတဲ့ သူကလည်း အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ဖြစ်ဆိုတော့ ချက်ချင်း အသိမှန်ကို ရသွားပါတယ်။ တရားထူးတော့ မရသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဝိမလာက “အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော်မကို ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်တဲ့ ဥပါသိကာမအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါဘုရား”လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

ဝိမလာဟာ အိမ်ရောက်တော့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ဟောခဲ့တဲ့ တရား၊ ဟောလိုက်တဲ့တရားက ခေါင်းထဲက မထွက်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နဖူးပေါ် လက်တင်ပြီး စဉ်းစားပါတယ်။

“လူ့ဘဝကို ရရှိဖို့ရာလည်း သိပ်ပြီးခဲယဉ်းတယ်။ အသက်ရှင်နေ ဖို့လည်း ခဲယဉ်းတယ်။ တရားတော်ကို နာကြားခွင့်ရဖို့လည်း ခဲယဉ်းတယ်။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာနဲ့ တွေ့ကြုံဖို့လည်း ခဲယဉ်းတယ်။ ငါဟာ ရခဲတဲ့ ခဲယဉ်းတဲ့ တရားလေးပါးကို ရနေတယ်။ ရခဲခြင်းတရားလေးပါးကို ရနေ ခိုက်မှာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မျှော်လင့်တဲ့ ရစေချင်တဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရအောင်ရှာမှပဲ”

ဝိမလာဟာ အဲဒီလိုစဉ်းစားပြီး သူ့ရဲ့လုပ်နေကျ ပြည့်တန်ဆာ အလုပ်ကို ရုပ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆီလာနေကျပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တောက် တခေါက်ခေါက်နဲ့ပေါ့။ ဝိမလာကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ “ငါ ဒီအတိုင်းထိုင်နေလို့တော့ အရဟတ္တဖိုလ်က သူ့အလိုလို ငါ့ဆီရောက်လာ မှာ မဟုတ်ဘူး။ တရားအားထုတ်မှပဲ။ တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာလည်း ငါ့မှာ လောကီအတွက် ဘာမှင့်စရာမရှိတော့ ဘိက္ခုနီဝတ်ပြီး တရားအားထုတ် တာက အကောင်းဆုံးပဲ” ဆိုပြီး ဘိက္ခုနီမ ဝတ်လိုက်ပါတယ်။ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့

နေရာတစ်ခုမှာသွားပြီး တရားအားထုတ်လိုက်တာ အရဟတ္တဖိုလ် ရသွား ပါတော့တယ်။ ဒီတော့ တကယ့်ကိလေသာအညစ်အကြေး ကင်းစင်သူ ဝိမလာ ဖြစ်သွားတော့တာပါ။

ဝိမလာဟာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ဆီကို သွားတုန်းက ရာဂစိတ်နဲ့ သွားခဲ့တာပါ။ သာမန်အားဖြင့်တွေးရင် ရာဂစိတ် တဏှာစိတ်ကလည်း ပြင်းထန်၊ လုပ်တဲ့အလုပ်ကလည်း ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ တရားထူး တရားမြတ်ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

ဒါပေမယ့် လူဟာ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာ ကိုယ်ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်နဲ့ ရုပ်ကို တည့်တည့် ဉာဏ်နဲ့စိုက်ကြည့်လိုက်နိုင်ဖို့ပါပဲ။ ဉာဏ်နဲ့တည့်တည့် စိုက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လက်ရှိရပ်တည်နေတဲ့ ရပ်တည်ချက်ရဲ့ အမှန် အမှားကို သိခွင့်ရသွားတတ်ပါတယ်။ လူဟာကိုယ့်ဘဝကိုယ် အမှန် အတိုင်း သိသွားဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ပုထုဇဉ်ပီပီ ဘယ်သူမှ အပြစ်မကင်း ကြပါဘူး။ အပြစ်ဆိုလို့ ဆရာနန္ဒာသိန်းခံရဲ့ “မနက်ဖြန်များကို ဖြတ်သန်း နေသော စိတ်ကူးများ” စာအုပ်ထဲက ပုံဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရ ပါတယ်။ အဲဒီပုံဝတ္ထုလေးထဲကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလောက် ပြန်ပြောပြရအောင်ပါ။

တစ်ခါတုန်းက ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်တွေအပါအဝင် လူတစ်စုဟာ ဂျီးဇက်(Jesus Christ)ဆီကို ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦးကို ခေါ်လာကြတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ မကောင်းတဲ့အကျင့်ကို ပြုတဲ့အတွက် အပြစ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဒီလူတွေက ခေါ်လာကြတာပါ။ ဂျီးဇက်ဆီရောက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီ ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်တွေက “ပြည့်တန်ဆာမကို ကျောက်ခဲနဲ့ ပစ်ပေါက် အပြစ်ပေးရမယ်လို့ မောရှေ(MOSES)က အမိန့်ချခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ဒီကိစ္စမှာ သင်ကော ဘယ်လိုအမိန့်ချမလဲ”လို့ ဂျီးဇက်ကို ဝိုင်းမေးကြပါတယ်။

ဂျီးဇက်ဟာ သူတို့ကို မော့မကြည့်ဘဲ သူ့လက်ချောင်းနဲ့ မြေကြီး ပေါ်မှာ စာရေးနေပါတယ်တဲ့။ ဂျီးဇက်ဆီက အဖြေစကားမရမချင်း ဒီလူတွေ က မေးနေကြပါတယ်။

ဒီတော့ ဂျီးဇက်က သူတို့ကို မော့မကြည့်ပြီးတော့ “သင်တို့အထဲက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ကင်းတယ်ဆိုတဲ့သူဟာ ရှေးဦးစွာပဲ ဒီအမျိုးသမီးကို ခဲနဲ့ပေါက်”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။